

[I. A. Hansen.]

alle Handlinger, der vilde betyde en Krænkelse af en neutral Magts Neutralitet“.

Det foreslaas her at slette denne Sætning, som aabenbart forudsætter væbnet Modstand: „ikke vilde kunne taale uden at svigte deres Forpligtelser som neutrale“. Det er et udmærket Forslag, men tiltraadt er det aldrig blevet.

Endelig kommer jeg til Artikel 25 i Konvention XIII. Det var den, den højtærede Forsvarsminister var saa glad ved, og som han aabenbart betragter som Summen af alle Haagerkonventioner. Denne Artikel lyder saaledes:

„En neutral Magt er i Forhold til de Midler, hvorover den raader, pligtig at udøve den fornødne Opsigt for at forhindre enhver Krænkelse af de foregaaende Bestemmelser i sine Havne eller paa sine Rede og sit Søterritorium.“

Da den højtærede Udenrigsminister stod i den internationale Forsamling i Haag i 1913, maa han aabenbart ikke have været saa sikker som sin nuværende Kollega paa, at Fortolkningen: hvor intet er, har Forpligtelsen tabt sin Gyldighed, kunde holde, og han foreslaar derfor følgende Ændring i Artikel 25:

„En neutral Magt er pligtig at vaage over, at foranstaaende Bestemmelser respekteres i dens Havne, Rede og Farvande. Den ordner imidlertid fuldkommen uafhængigt Organisation og Omfanget af de militære eller maritime Styrker, der tjener til at udøve denne Vagttjeneste.“

Ja, jeg gentager, at hvis disse Ændringer var blevet gennemført, saa kunde den højtærede Regering have paaberaabt sig Haagerkonventionerne som Støtte for sit Afrustningsforslag. Men de er aldrig blevet gennemført. Som jeg sagde før, det er de gamle Bestemmelser i Haagerkonventionerne, vi har at holde os til som international Ret, og den Omstændighed, at et Medlem af denne Regering forgæves har søgt at ændre dem i Overensstemmelse med sin egen Fortolkning, fratager først og fremmest denne Regering Retten til at paaberaabe sig Fortolkningen til Støtte for det Forslag, vi her behandler. Et Blik paa Forslaget vil gøre det indlysende, at Kampopgaver af den Art, som den højtærede Statsminister vedkender sig, naar han siger, at naturligvis vil vi forsøge at afvise fjendtlige Flaaders Besættelse af Landet, indtil Nationernes Forbund kan træde i Funktion, naturligvis ikke kan løses gennem Regeringens Forslag. Det kan overhovedet ikke løse Kampopgaver af

nogen som helst Slags, ikke en Gang de politimæssige Bevogtningsopgaver, som den højtærede Forsvarsminister erkender at vi er forpligtede til at løse.

Jeg skal nu gøre nogle Bemærkninger om selve Forslaget. Efter det skal der til Vagtkorpset aarlig uddannes 1 600 Mand, som skal staa til Raadighed i 12 Aar. Vagtkorpset kan herefter, naar der regnes med en meget beskedent Afgangsprocent, ventes at faa ved Indkaldelsen af alle 12 Aargange en Maksimumsstyrke paa ca. 16 000 Mand. Hvad kan der udrettes med den Styrke? Efter den Fordeling af Styrkerne, som forudsættes i Lovforslaget, vil man kunne paaregne, at der ved Mobilisering vil kunne opstilles ca. 7 000 Mand i Jylland, ca. 2 000 paa Fyn og ca. 7 000 paa Sjælland, men disse Styrker overstiger neppe, hvad der maa paaregnes at være nødvendigt til at anbringe Vagter i Havnebyerne og til at beskytte Landets vigtigste Jernbanestationer, Fabrik anlæg o. s. v. mod Angreb fra Luften. Lovforslaget udtaler imidlertid ganske udtrykkelig, at Vagtkorpset ogsaa skal overtage en Bevogtning af Grænsen. Danmarks Landgrænse er ca. 60 km bred, og selv om alle de ovennævnte 7 000 Mand, der forudsættes at være anbragt i Jylland, kunde opstilles langs med Grænsen — hvad de altsaa ikke kan —, vilde Besættelsen dog blive saa tynd, at selv svagt bevæbnede militære fjendtlige Styrker vilde kunne trænge igennem Bevogtningen. De 7 000 Mand vil i Virkeligheden kun kunne betragtes som en Forstærkning af Grænsegendarmeriet.

Man har da ogsaa i de sidste Dage set en meget kendt og i Afrustningsagitationen meget benyttet Socialdemokrat, Oberstløjtnant Holten-Nielsen, udtale sin store Betænkelighed ved disse svage Bevogtningsstyrker. Paa et Møde paa Borups Højskole den 1. November siger han, at han vil „lægge et godt Ord ind for Bevogtningen ved vor Grænse“.

Han tvivlede om,

„at de i Forslaget opstillede Styrker var tilstrækkelige til Bevogtning af hele Landet, og henviste i denne Forbindelse til Faren ved et muligt Overfald fra tyske Staalhjælmsorganisationer“.

Ja, det er Socialdemokratiets eneste sagkyndige, der udtaler sig saaledes! Han føjer for Resten til disse Udtalelser en Beklagelse af, at den højtærede Udenrigsminister ikke er Forsvarsminister. Som den udmærkede militære Socialdemokrat udtrykker sig: Han